

РЕШЕНИЕ

№ 4337

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 29.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6191** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет.4, ап.26, срещу Национална агенция по приходите, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 4100 лева, представляващи направени разходи за адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване пред районен и административен съд на наказателно постановление (НП) № F 281844 от 12.12.2016 г., издадено от директора на ТД на НАП С., ведно със законната лихва върху тях, считано от датата на предявяване на иска и сторените по делото разноски.

В исковата молба се поддържа, че с посоченото НП на ищеца е наложена имуществена санкция в размер на 50 000 лв. за нарушение на чл.176в, ал.1, т.1 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС). За съдебна защита срещу НП били сключени договори за правна защита и съдействие № 564923 от 12.01.2018 г. за процесуално представителство пред АССГ и № 564916 от 15.05.2017 г. за процесуално представителство пред СРС, във връзка с които посоченото НП е отменено като незаконосъобразно. С това ищецът претендира, че са изпълнени предпоставките по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 4100 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на

иска и сторените в настоящето производство разноси.

Ответникът Национална агенция по приходите оспорва исковата молба, чрез юрк. Н. и в писмен отговор от 28.07.2020 г. чрез юрк. Р.. Поддържа липса, недоказаност и прекомерност на вредите от отменения акт. Сочил липса на пряка и непосредствена причинна връзка, тъй като вредата произтича от договорни правоотношения (сключени договори за правна защита и съдействие), спрямо които НАП е трета страна. Счита, че не са представени доказателства за счетоводното отразяване на тези договори от страна на получателя на услугата, вкл. чрез отразяване на разхода по сметка 602 – Разходи за външни услуги. Договорените значителни размери на адвокатските възнаграждения сочели на злоупотреба с процесуални права, респ. се явявали прекомерни и несъизмерими с правната и фактическа сложност на спора. Прави възражение за тяхната прекомерност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, дава писмено заключение за основателност на исковата претенция.

Административен съд София-град, след като обсъдил релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от изисканото нахд № 2391/2017 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 6-ти състав, същото е образувано по жалба на [фирма] срещу НП № F 281844 от 12.12.2016 г., издадено от директора на ТД на НАП С.. Жалбата е подписана от управителя К. Ц., но в кориците на делото на СРС се съдържа договор за правна защита и съдействие № 564916 от 15.05.2017 г. и пълномощно, изготвени на бланка от кочан, с който дружеството е упълномощило адв. С. К. да осъществява процесуално представителство в производството пред СРС до приключването му пред всички съдебни инстанции. Адв. К. се е явил в 4 открити съдебни заседания пред СРС, в две от които не е даден ход на делото. Постановено е съдебно решение от 13.11.2017 г., с което НП е отменено.

По касационна жалба на НАП срещу постановеното съдебно решение на СРС е постановено съдебно решение № 1228 от 26.02.2018 г. на АССГ, VIII Касационен състав, с което решението на СРС е оставено в сила. В кориците на делото на АССГ се съдържа договор за правна защита и съдействие № 564923 от 12.01.2018 г. и пълномощно, изготвени на бланка от кочан, с който дружеството е упълномощило адв. С. К. да осъществява процесуално представителство пред АССГ. Адв. К. се е явил в едно съдебно заседание пред АССГ и е представил писмена защита.

Към исковата молба е приложен договор за правна защита и съдействие от 07.01.2017 г., който не е изготвен на бланка, а в свободна форма, според който за изготвяне на жалба срещу НП № F 281844 от 12.12.2016 г., е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. Няма спор, че последният договор не е представен пред СРС.

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите,

които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявените главни иски с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на административен акт и неговата незаконосъобразност, установена с влязло в сила съдебно решение;
2. наличие на причинена вреда и нейния размер;
3. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат.

В случая, не е спорна първата предпоставка – с влязло в сила съдебно решение е отменено НП № F 281844 от 12.12.2016 г., постановено при и по повод изпълнение на административно-наказателна дейност. Въвеждането на възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН с новата разпоредба на чл.63, ал.3 ЗАНН (Д.в. бр.94 от 29.11.2019 г.) е след датата на постановяване на решението на АССГ на 26.02.2018 г., поради което очевидно не е могла да бъде използвана за обезщетяване на сторените съдебни разноски съобразно чл.8, ал.3 ЗОДОВ.

Със съдебните решения спорът е решен в полза на ищеца – жалбоподател в производството по ЗАНН, респ. противната страна (НАП), неоснователно предизвикала с поведението си правния спор, следва да понесе гражданската отговорност за разноски. В този смисъл са задължителните указания в Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. по т.д. № 2/2016 г. на ОСС на ВАС - при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. При този изход на съдебния спор на обезщетяване подлежат всички сторени във всяка фаза на съдебното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Вярно е, че ползването на адвокатска помощ не е задължителна предпоставка за обжалване на НП, но е обичайна практика. Логично и разбираемо е да се прибегне до ползване на експертни правни знания във връзка със съдебното оспорване на неблагоприятния санкционен акт. Потърсената адвокатска помощ и заплатеният адвокатски хонорар са пряка и непосредствена последица от издаденото наказателно постановление, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновно и че неговите права са накърнени неправомерно от административно-наказващия орган.

По силата на чл.36, ал.1 Закона за адвокатурата (ЗА) адвокатският труд е възмезден. Разпоредбата на чл.36, ал.2 ЗА изисква размерът на възнаграждението да бъде

справедлив, обоснован и не по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет за съответния вид работа.

Адвокатският труд на адв.С. К. се е изразил в явяване на четири открити съдебни заседания пред СРС, на едно открито съдебно заседание пред АССГ и изготвяне на писмена защита пред касационната инстанция. Съдът приема, че процесуалните действия действително са изпълнени от защитника адв. К., адвокатският труд е реално положен и съгласно чл.36, ал.1 ЗА следва да бъде обезвъзмезден.

Тук е мястото съдът да отбележи, че намира за ирелевантно счетоводното отразяване на плащане при клиента [фирма], както и наличието на изготвена декларация по чл.73, ал.1 ЗДДФЛ. Отделни неточности или пропуски при счетоводното отчитане на разхода не следва да се тълкуват като липса на реално плащане. Счетоводството е производно и в него се отразяват първични и вторични счетоводни документи. Липсата на подобно отразяване не означава, че документът не е създаден или не съществува, респ. не отразява реално плащане.

Според т.1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, в договора за правна помощ следва да бъде указан видът на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например по банков път. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

Въз основа на посочените задължителни указания съдът приема за безспорно и категорично доказано, че в хода на висящо съдебно производство по ЗАНН ищецът е направил разходи за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. пред СРС и на 2100 лв. пред АССГ, които следва да бъдат обезщетени по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Последващата отмяна на Наредба № 1/2004 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., е ирелевантна за правоотношенията, които са се развили и приключили преди тази отмяна (в влязло в сила на 26.02.2018 г. съдебно решение). Тъй като защитата пред СРС и АССГ се осъществява по реда на НПК не е било необходимо представяне на списък по чл.80 ГПК.

Съдът не кредитира приложения към исковата молба договор за правна защита и съдействие от 07.01.2017 г. Същият не е представен в производството пред СРС и противно на представените по делата по ЗАНН договори и пълномощни – не е изготвен на бланка от кочан. Документът не носи достоверна дата по смисъла на чл.181, ал.1 ГПК. Изложеното мотивира съда да приеме, че договорът от 07.01.2017 г. е изготвен за целите на настоящия процес и не доказва реално заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба до СРС. Представеният пред СРС договор за правна защита и съдействие № 564916 от 15.05.2017 г. е за осъществяване на процесуална защита и представителство пред СРС по нахд № 2391/2017 г. Процесуалното представителство се осъществява от първоначалното до последните процесуални действие пред съда, първото от което е изготвянето на сезираща жалба до СРС. Съдът приема, че процесуално представителство пред СРС, вкл. изготвяне на жалба, е осъществено въз основа на представеното пред СРС пълномощно, поради което за ищеца не е налице пряка и непосредствена вреда чрез заплащане на адвокатско възнаграждение по договора от 07.01.2017 г.

Съгласно чл.18, ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакция към датата на изготвяне на договорите през 2017 г. и 2018 г.) за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, но не по-малко от 300 лв. При размер на наложената с НП имуществена санкция от 50 000 лв. минималният размер на адвокатското възнаграждение според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/2004 г. е 2030 лв. Договореният размер на възнаграждението пред СРС е под този минимум, а на това пред АССГ – близо до законовия минимум. Съдът приема, че тези размери напълно съответстват на фактическата и правна сложност на спора по чл.176в ЗДДС.

Критерият, който разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК поставя за намаляване на договореното адвокатско възнаграждение е то да е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото. В случая, тази прекомерност не се установява, тъй като договореното възнаграждение под законовия минимум, съответства на сложността на спора, както и на положения адвокатски труд. Поради изложеното, съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение пред СРС и АССГ по приложени по делото договори. Съдът намира, че този размер – общо от 3100 лв. съответства на мотивите на ТР № 1/2017 г. на ОСС на ВАС – спазвайки принципа на справедливост и съразмерност, следва да се присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е "обоснован и справедлив", т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

По изложените съображения искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за обезщетение за имуществени вреди следва да бъде уважен за сумата от 3100 лв., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска на 02.07.2020 г. до окончателното му изплащане. За разликата до предявения размер от 4100 лв. е дължимо отхвърляне на иска.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноси в настоящето производство съразмерно на уважената част от иска. При дължимата държавна такса в размер на 25.00 лв. съгласно чл.2а, т.2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по реда на ГПК и заплатено адвокатско възнаграждение от 300 лв. за процесуално представителство по настоящето дело (минимума по чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.3 от Наредба №1/2004 г. е 326 лв.) на ищеца следва да се присъдят разноси в размер на 245.73 лв. съразмерно на уважената част от иска.

За отхвърлената част от оспорването на ответника на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав:

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите [населено място], [улица], да заплати на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет.4, ап.26, на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за съдебно обжалване пред СРС и АССГ на наказателно постановление № F 281844 от 12.12.2016 г., издадено от директора на ТД на НАП С., общо в размер на 3100 лв., ведно със законната лихва от 02.07.2020 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл.10 ал.3 ЗОДОВ сторените в настоящето производство разноси в размер на 245.73 лв.

ОТХВЪРЛЯ иска на [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет.4, ап.26, срещу Национална агенция по приходите за разликата до предявения размер от 4100 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК [ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], ет.4, ап.26, да заплати на Национална агенция по приходите [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: